

„Patriku, můžeš zajet na Valö? Dostali jsme hlášení, že tam hořelo, a máme podezření na žhářský útok.“

„Cože? Prosím? Cos říkala?“

Patrik už vstával. Přidržel si telefon u ucha a natahoval si džíny. Rozespale se podíval na hodiny. Čtvrt na osm. Chvilíčku přemýšlel, co Annika takhle brzy na stanici dělá.

„Na ostrově Valö hořelo,“ zopakovala Annika trpělivě. „Hasiči tam vyjeli časně ráno, ale mají podezření, že požár někdo založil.“

„Kde na Valö?“

Erika se v posteli vedle něj převalila.

„Co se děje?“ zamumlala.

„Práce. Musím hned jet na Valö,“ zašeptal. Když dvojčata jednou za čas spala déle než do půl sedmé, připadalo mu zbytečné je budit.

„Je to v bývalé dětské ozdravovně,“ ozvalo se z telefonu.

„Fajn. Hned vyrážím se člunem. Brnknu Martinovi a probudím ho, službu máme dnes my dva, že?“

„Přesně tak. Uvidíme se pak na stanici.“

Patrik ukončil hovor a oblékl si tričko.

„Co se stalo?“ zeptala se Erika a posadila se.

„Hasiči mají podezření, že někdo založil požár v bývalé ozdravovně.“

„V dětské ozdravovně? Někdo se to tam snažil zapálit?“ Erika spustila nohy na zem.

„Slibuju, že ti o tom pak povím,“ usmál se Patrik. „Však vím, že tě ten dům eminentně zajímá.“

„To je ale zvláštní shoda okolností, že se to tam někdo snaží podpálit, zrovna když se Ebba vrátí.“

Patrik potřásl hlavou. Ze zkušenosti věděl, že se jeho žena ráda vkládá do věcí, do kterých jí nic není, do všeho se bez rozmyšlení vrhá a hned dělá dalekosáhlé závěry. A často se i trefí, to jí musel přiznat. Ale někdy zase všechno jen zkomplikuje.

„Annika mi řekla, že je tam podezření na žhářský útok. Nic dalšího nevím a nemusí to vůbec znamenat, že k něčemu takovému opravdu došlo.“

„To ne, ale uznej,“ nedala se Erika, „přece jen je to divné, že se něco takového přihodilo právě teď. Nemůžu jet s tebou? Stejně jsem se tam chtěla vypravit, abych si trochu popovídala s Ebbou.“

„A kdo se asi tak postará o děti? Řekl bych, že je Maja ještě trochu malá na to, aby klukům vařila kaši.“

Dal Erice pusu na tvář a už sbíhal ze schodů. Za sebou slyšel, že se dvojčata jako na zavalanou dala do pláče.

Patrik a Martin si cestou na Valö řekli jen pár slov. Pomyslením, že na ostrově došlo ke žhářskému útoku, je děsilo a odmítali mu uvěřit. A když se blížili k ostrovu a rozprostřel se před nimi idylický pohled, zdálo se jim to ještě méně pravděpodobné.

„Tady je tak hezky,“ poznamenal Martin, když stoupali po cestičce od přístavního mola, kde Patrik uvázal člun.

„Snad tu nejsi poprvé?“ zeptal se Patrik, ale na Martina se neobrátil. „Byl jsi tu přece tenkrát o těch Vánocích.“

Martin neodpověděl, jen něco zamumlal. Zdálo se, že na ty osudné Vánoce, kdy se na ostrově stal proti své vůli účastníkem rodinného dramatu, nechce příliš vzpomínat.

Před nimi se rozprostírala ohromná travnatá plocha. Zastavili se a rozhlíželi se kolem.

„Mám odtud spoustu pěkných vzpomínek,“ řekl Patrik. „Jezdili jsme sem každý rok se školou a jedny prázdniny jsem se tady na letním táboře učil plachtit. Na tom trávníku jsme vždycky hráli fotbal a baseball.“